

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: JUDr. L. E.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem, se sídlem Voráčovská 14, Praha 4, proti **žalované: Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, č. j. 11 Ca 181/2005 - 47,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Městského soudu v Praze bližze označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným proviněním, za něž mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč. Vytýkané kárné provinění mělo spočívat v tom, že stěžovatel v rozporu s ustanovením čl. 9 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex ČAK“), započítal částku palmáře proti částce kupní ceny, která byla složena na jeho účet a kterou byl povinen vyplatit klientovi.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně své námitky směřuje do skutkových zjištění správních orgánů obou stupňů a posouzení těchto namítaných vad v řízení žalobním krajským soudem. Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti namítá, že se neztotožňuje s tím, že Městský soud v Praze shledal za prokázané, že se stěžovatel dopustil jednání v rozporu s cit. ustanovením čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že bylo prokázáno, že přes požadavek klienta ze dne 10. 1. 2002 na vyplacení částky složené na klientském účtu stěžovatele odpovídající plné výši kupní ceny za prodej nemovitosti tak neučinil a neoprávněně z této částky strhl před poukázáním na účet klienta částku nárokovaného palmáře. Stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze, a předtím i žalovaná, ignoroval jeho důkazní návrhy (výslech svědka), které podle stěžovatele měly prokázat, že na postupu, který byl předmětem vytýkaného jednání, se stěžovatel se svým klientem dohodl. Dále stěžovatel namítl, že žalovaná a posléze i Městský soud v Praze nezohlednily jeho námitky týkající se časové posloupnosti událostí. Stěžovatel zdůraznil, že žalovanou i soudem zmiňovanou výzvu klienta k zaplacení celé částky kupní ceny z 10. 1. 2002 prokazatelně obdržel až 14. 1. 2002, tedy až poté, kdy částku kupní ceny sníženou o palmáře převedl na účet klienta. Podle svého názoru tedy jednal v době, kdy podával příkaz k převodu, v souladu s předchozím ujednáním. Stěžovatel se proto domnívá, že se vytýkaného porušení pravidel etiky advokáta nedopustil, a brojí proti tomu, že se soud s jeho námitkami řádně nevypořádal. Dále pak stěžovatel namítá, že se Městský soud v Praze nevypořádal ani s dalšími námitkami, které stěžovatel uplatnil v žalobě, najmě s námitkou, že žalovaná v rozhodnutí kárné komise sp. zn. 9/98 ze dne 18. 6. 1999 konstatovala, že započtení pohledávky z titulu nedoplatku za poskytnuté právní služby proti nároku klienta na vyplacení vymoženého přísudku není v rozporu s čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK, a s námitkou, že v případě stěžovatele bylo řízení o kárném provinění zjevně nepřiměřeně dlouhé, neboť přesáhlo od spáchání vytýkaného kárného provinění dobu 3 let. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kalašnikov proti Rusku a Pélissier a Sassi proti Francii či Portington proti Řecku a na ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud jde o stěžovatelem namítaný časový sled událostí, není běh událostí pro věc nikterak relevantní, protože stěžovatel měl povinnost depozitum vydat bez ohledu na to, kdy výzvu k jeho vydání dostal. Povinnost vydat depozitum stěžovateli vznikla již počátkem ledna 2002, ve chvíli, kdy se částka kupní ceny ocitla na jeho účtu. Žalovaná rovněž namítla, že stěžovatel měl nadto kdykoliv po vypravení původního příkazu možnost dalším poukazem vyplatit i zbytek depozita, a měl tak učinit tím spíše, že klient na vyplacení celé částky jednoznačně trval. Stejně irelevantní je pak podle žalované i požadavek stěžovatele na důkaz výslechem svědka, neboť by tento důkaz nemohl vyvrátit obsah písemných důkazů. Písemné důkazy shromážděné žalovanou svědčí totiž nesporně o tom, že splatnost odměny byla stanovena do tří dnů od zaplacení kupní ceny kupujícím, ale nebylo nijak dohodnuto, že by k platbě mělo dojít srážkou z depozita, nadto to ani s ohledem na čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK dohodnuto být nemohlo. Již zmíněná výpověď plných mocí z 10. 1. 2002 obsahující požadavek na vyplacení celé kupní ceny pak podle žalované zpochybňuje i samu dohodu o výši honorářů, není proto pokynem pro úhradu palmáře zadržením části depozita, neboť samu částku zpochybňuje. Pokud stěžovatel cituje rozhodnutí žalované v jiné kárné věci, je třeba podle žalované vycházet z toho, že přednost před výsledky aplikace má vždy norma, konkrétně norma obsažená v čl. 9 odst. 2 a čl. 6 odst. 1 etického kodexu ČAK.

Zmiňované rozhodnutí se nicméně týkalo jiné skutkové situace. Co se týče namítané délky řízení, žalovaná je označila za fakt, který je ovšem bez vlivu na způsob rozhodnutí a jeho správnost. Žalovaná se vyjádřila i k námitce stěžovatele, že se Městský soud v Praze s jeho námitkami řádně nevypořádal – uvedla, že soud v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně konkrétně uvádí, proč má za prokázané, že v posuzovaném případě došlo k porušení ustanovení čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK. Pokud posoudil jednání ve vztahu k příslušné normě, stanovisko k námitkám stěžovatele učinil implicitně podstatnou úvahou řešící daný právní problém.

Ze správního a soudního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

Kárný senát kárné komise žalované rozhodnutím ze dne 26. 6. 2003, sp. zn. K 85/02, uznal stěžovatele vinným, že dne 23. 7. 2001 uzavřel s ing. Arch. Z. M. smlouvu o poskytování právních služeb, jejichž předmětem byl prodej pozemku, ve které se se svým klientem dohodl, že kupní cena za pozemek bude kupujícím zaslána na jeho účet vedený u KB a. s. Praha a že odměna za poskytnuté právní služby bude splatná do 3 dnů od zaplacení kupní ceny kupujícím, a poté, kdy kupující v souladu s kupní smlouvou uzavřenou dne 30. 10. 2002 poukázal v přesně nezjištěné době od 14. 12. 2001 do 11. 1. 2002 na jeho účet kupní cenu ve výši 1 791 000 Kč, kterou tak převzal do depozita, započítal si proti nároku klienta na vydání tohoto peněžního depozita svoji palmární pohledávku ve výši 357 000 Kč a svému klientovi vydal dne 14. 1. 2002 pouze částku 1 434 000 Kč a ač byl o to klientem opakovaně žádán, zbytek kupní ceny ve výši 357 000 Kč mu nevydal. Tímto jednáním se podle žalované dopustil stěžovatel porušení ustanovení § 16 odst. 1 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s čl. 9 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 etického kodexu ČAK.

V rámci řízení o kárném provinění stěžovatel uváděl, že z jeho strany k porušení zákona ani stavovských předpisů nešlo, neboť součástí smlouvy o poskytnutí právních služeb bylo i ujednání o odměně, přičemž si klient přál, aby kupní cena byla složena na účet stěžovatele. Dále mělo být podle stěžovatele s klientem dohodnuto, že odměna bude splatná do tří dnů od zaplacení kupní ceny, a ústně smluveno, že stěžovatel započte svoji odměnu na kupní cenu. Kárný senát v kontextu této obhajoby konstatoval, že z písemné informace sepsané dne 23. 7. 2001 mezi stěžovatelem a jeho klientem vyplývá, že byla dohodnuta výše odměny za poskytnuté právní služby a doba její splatnosti. O zaplacení odměny zápočetem není v ujednání zmínky. Dále pak kárný senát konstatoval, že z písemnosti z 10. 1. 2002 vyplývá, že klient vypověděl stěžovateli veškeré plné moci a výslovně požádal stěžovatele o zaslání celé částky ve výši 1 791 000 Kč s tím, že odměna za právní služby bude stanovena po oboustranné dohodě na základě platných tarifů žalované. Dále pak podle kárného senátu z odpovědi stěžovatele na vypovězení plných mocí ze dne 14. 1. 2002 je zřejmé, že stěžovatel dal klientovi pouze na vědomí, že vzhledem k tomu, že mu vyfakturoval částku smluvní odměny, a s ohledem na splatnost vzájemných pohledávek provedl započtení a převedl na účet klienta toliko částku ve výši 1 434 000 Kč. S ohledem na tyto skutečnosti kárný senát konstatoval, že součástí smlouvy o poskytnutí právních služeb ujednání o možnosti úhrady palmáre započtením nebylo, že klient výslovně stěžovatele požádal o vyplacení celé částky a že teprve v reakci na výpověď plných mocí provedl stěžovatel započtení jednostranně. Zejména však kárný senát poukázal na to, že i kdyby stěžovateli mohl přisvědčit v tom, že úhrada palmáre započtením byla dohodnuta, i tak by se s ohledem na konstrukci ustanovení čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK jednalo o kárné provinění.

Proti rozhodnutí kárného senátu podal stěžovatel odvolání, v němž namítl, že rozhodnutí vychází z neprávne zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel namítl, že výpověď plných mocí byla stěžovateli doručena až 11. 1. 2002, přičemž tento den byl pátek a stěžovatel již v tento den dopoledne dal do banky příkaz k úhradě částky kupní ceny snížené o palmáře. Stěžovatel namítl, že písemné odvolání plných mocí obdržel až 14. 1. 2002 (tedy v pondělí), přičemž již neměl čas podaný příkaz k úhradě zrušit. Odvolací kárný senát se k této námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí o odvolání tak, že skutkový stav byl zjištěn náležitě a skutečnosti namítané stěžovatelem nemění nic na skutkovém základu věci, a to v tom směru, že nevyplatil klientovi celou částku kupní ceny, ale započítal si na ni svou palmární pohledávku.

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobou, jejíž námitky v podstatě korespondovaly co do obsahu s námitkami kasačními. Městský soud v Praze žalobu zamítl s tím, že za závažné porušení povinností advokáta je třeba považovat, pokud peníze svěřené smluvní protistranou a určené k výplatě klientovi použije k jinému účelu, případně je použije k započtení své palmární pohledávky proti nároku klienta na vydání depozita. Ustanovení čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK se totiž podle Městského soudu v Praze vztahuje k režimu tzv. depozit, ať už vykazují znaky smlouvy o úschově nebo smlouvy o uložení věci, či nikoliv. Stavovská odpovědnost advokáta podle soudu nastupuje bez ohledu na jeho případnou současnou odpovědnost občanskoprávní či jinou. Depozitem ve smyslu citovaného pravidla se stávají hodnoty tím, že byly advokátovi předány s pokyny, jak s nimi má disponovat. Deponentem hodnot může být nejen klient, ale i jakákoliv třetí osoba, která hodnoty deponuje v souvislosti s klientskou věcí advokáta. Takto svěřené hodnoty musí advokát opatrovat s péčí řádného hospodáře, tedy tak, jak by opatroval hodnoty vlastní. Soud vzal přitom za prokázané, že v posuzovaném případě došlo k porušení tohoto pravidla, neboť z dokazování provedeného žalovanou je zřejmé, že stěžovatel, ač byl klientem výslovně požádán o vyplacení částky odpovídající plné kupní ceně, tak neučinil. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 22. 3. 2006, kasační stížnost byla podána dne 4. 4. 2006.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které sám označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho subsumpcí ztotožňuje. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovy kasační námitky podstatnou měrou směřují vůči údajně nedostatečným skutkovým zjištěním správního orgánu a Městského soudu v Praze, v jejichž důsledku se soud dopustil i chybné právní kvalifikace. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsah skutkových zjištění je těsně a nerozlučitelně spjat s obsahem aplikované normy, která ve své hypotéze vymezuje skutkový stav, při jehož splnění se uplatní její dispozice. Je to tedy sama norma, kdo vymezuje potřebný rozsah skutkových zjištění. Vycházejí z ustanovení čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK (*„Peníze a jiné hodnoty, které advokát převzal ke stanovenému účelu, je povinen opatrovat s péčí řádného hospodáře; nesmí je použít jinak než ke stanovenému účelu. Případné přírůstky hodnot je povinen vydat složiteli, nebylo-li dohodnuto jinak. Povinnosti advokáta při provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem stanovené příslušným stavovským předpisem tím*

nejsou dotčeny.“), jehož porušení bylo stěžovateli kladeno za vinu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že relevantními skutečnostmi, jež bylo zapotřebí v řízení zjišťovat, bylo, zda stěžovatel převzal peníze či jiné hodnoty k jistému stanovenému účelu, zda tyto hodnoty opatroval s péčí řádného hospodáře a zda je použil pouze k jejich stanovenému účelu.

Z pohledu takto vymezeného okruhu relevantních skutečností, jež bylo třeba v řízení prokazovat, Nejvyšší správní soud žádnou nedostatečnost v řízení před žalovanou ani před Městským soudem v Praze neshledává. Provedeným dokazováním bylo nade vší pochybnost prokázáno, že stěžovatel převzal peněžní částku od smluvního partnera svého klienta, přičemž částka byla účelově určena jako kupní cena určená klientovi. Stěžovatel však tuto částku klientovi nevyplatil celou, nýbrž její část použil na zaplacení své palmární pohledávky vůči klientovi. Podle názoru Nejvyššího správního soudu těmito zjištěními žalovaná jakož i Městský soud v Praze vyčerpaly rozsah potřebného skutkového zjišťování, dalších zjištění nebylo třeba. Z hlediska konstrukce ustanovení čl. 9 odst. 2 v skutku, jak musí Nejvyšší správní soud v souhlasu s názorem Městského soudu v Praze připustit, zakládá skutkovou podstatu kárného provinění již pouze skutečnost, že stěžovatel nevyplatil jednoznačně určenou peněžní částku, kterou přijal do depozita, celou, nýbrž její část použil na jiný účel.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené neztotožňuje s názorem stěžovatele, že bylo třeba přihlídnout k jím tvrzeným okolnostem (resp. je prokazovat), a to, že postup, který stěžovatel zvolil, měl být s klientem smluven, či že klientův bezpodmínečný požadavek na vyplacení celé částky byl stěžovateli znám až v okamžiku, kdy na klientův účet složil částku sníženou o palmáře. Tato skutková zjištění by byla z hlediska potřebného rozsahu dokazování nadbytečná, jak ostatně žalovaná správně poukázala ve vyjádření ke kasační stížnosti.

Stejně tak musí Nejvyšší správní soud odmítnout i argumentaci stěžovatele dřívějším rozhodnutím žalované. Nejvyšší správní soud se necítí být a ani nemůže být vázán výsledky rozhodovací činnosti orgánů veřejné správy, a to spíše ne v situaci, kdy se aplikace předmětné normy jeví být nespornou.

Pokud jde o stěžovatelovu argumentaci délkou řízení žalované, Nejvyšší správní soud musí podotknout, že není zcela zřejmé, co z konstatování nepřiměřenosti délky řízení hodlal stěžovatel vyvodit ve vztahu ke vzniku kárné odpovědnosti a k jejímu trvání. I kdyby Nejvyšší správní soud stěžovatelův názor na nepřijatelnou délku řízení sdílel, nemohl by vyvodit ve vztahu k posuzované věci žádných důsledků. Stěžovatelem zmiňovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva je ve věci irelevantní, protože i kdyby Nejvyšší správní soud v souladu s touto judikaturou postulovanými měřítky seznal, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, neznamenalo by to zánik kárné odpovědnosti stěžovatele. Takové konsekvence z citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva nevyplývají. Stejně irelevantní je i stěžovatelův odkaz na ustanovení § 20 zákona o přestupcích, který stanoví roční prekluzivní lhůtu pro projednání přestupku, a to proto, že v tomto případě zcela chybí předpoklady pro jeho analogické použití, tj. mezera v právu.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že se Městský soud v Praze s některými jeho námitkami výslovně v napadeném rozsudku nevypořádal, Nejvyšší správní soud musí přisvědčit závěru žalované a konstatovat, že Městský soud v Praze zaujal jasný právní názor ohledně normativního obsahu ustanovení čl. 9 odst. 2 etického kodexu ČAK, tento názor jednoznačně odůvodnil a správně takto seznaný obsah právní normy aplikoval na řádně zjištěný skutkový

stav. Vzhledem k tomu, že již pouze tento závěr Městského soudu v Praze ze samé podstaty vylučoval logicky oprávněnost stěžovatelových námitek, Nejvyšší správní soud, hodnotě odůvodnění Městského soudu v Praze jako celek, dospěl k závěru, že stěžovatelovy námitky byly sice implicitně, leč přesto přezkoumatelně vypořádány.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené uzavírá, že krajský soud se namítaných pochybení nedopustil, proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. Žalovaná by takové právo měla, sama ostatně Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v nákladech vynaložených na právní zastoupení. Žalovaná svůj návrh, již předem se patrně obávajíc, že by Nejvyšší správní soud mohl považovat v jejím případě právní zastoupení za nedůvodně vynaložený náklad, poměrně obsáhle zdůvodnila (odůvodnění požadavku na přiznání náhrady nákladů řízení činí více než polovinu vyjádření ke kasační stížnosti). I přes tuto snahu však Nejvyšší správní soud nemůže argumentům žalované přisvědčit. Žalovaná argumentuje především tím, že každá právnická či fyzická osoba má právo nechat se před soudem zastoupit advokátem, že případné nepřiznání nákladů řízení je v rozporu s obecnou tendencí směřující ke specializaci právních služeb, že žalovaná má sice tisíce členů zapsaných v seznamu, nejde ovšem o její zaměstnance, že případné nepřiznání nákladů řízení popírá rovnost účastníků řízení atd. Nejvyšší správní soud k těmto argumentům nemůže než konstatovat, že nevidí důvodu ničeho změnit na konstantní judikatuře správních soudů, která byla již podpořena i názorem soudu Ústavního, že v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. Jak konstatoval již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99 - 39, jež bylo potvrzeno i usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, důvodem hodným zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat i ve skutečnosti, že žalovaný je významným ústředním orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23). Česká advokátní komora je nepochybně, jak plyne ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, orgánem veřejné správy, který na svěřeném úseku vykonává samosprávnou mocí svěřené veřejné funkce. Jde o právnickou osobou, která má zákonem předvídaným způsobem ustavené orgány, které ji reprezentují navenek (srov. § 40 a násl. zákona o advokacii), ve vztahu k předmětu řízení před Nejvyšším správním soudem pak disponuje dokonce specializovaným orgánem, který se otázkám kárné odpovědnosti věnuje (§ 47 ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii). Předmět řízení se tedy týká vlastního výkonu pravomocí žalované jako samosprávné korporace, k němuž sama žalovaná ustavuje své specializované orgány. Považovat v takové situaci za účelně vynaložený náklad náklady právního zastoupení žalované, které se v meritů věci omezí na konstatování toho, co v podstatě konstatoval příslušný orgán žalované v řízení, které vedl, s ohledem na výše citovanou judikaturu, nelze. Mimo nákladů právního zastoupení pak Nejvyšší správní soud neshledal žádné náklady,

které by významně přesáhly náklady běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení žalované nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu